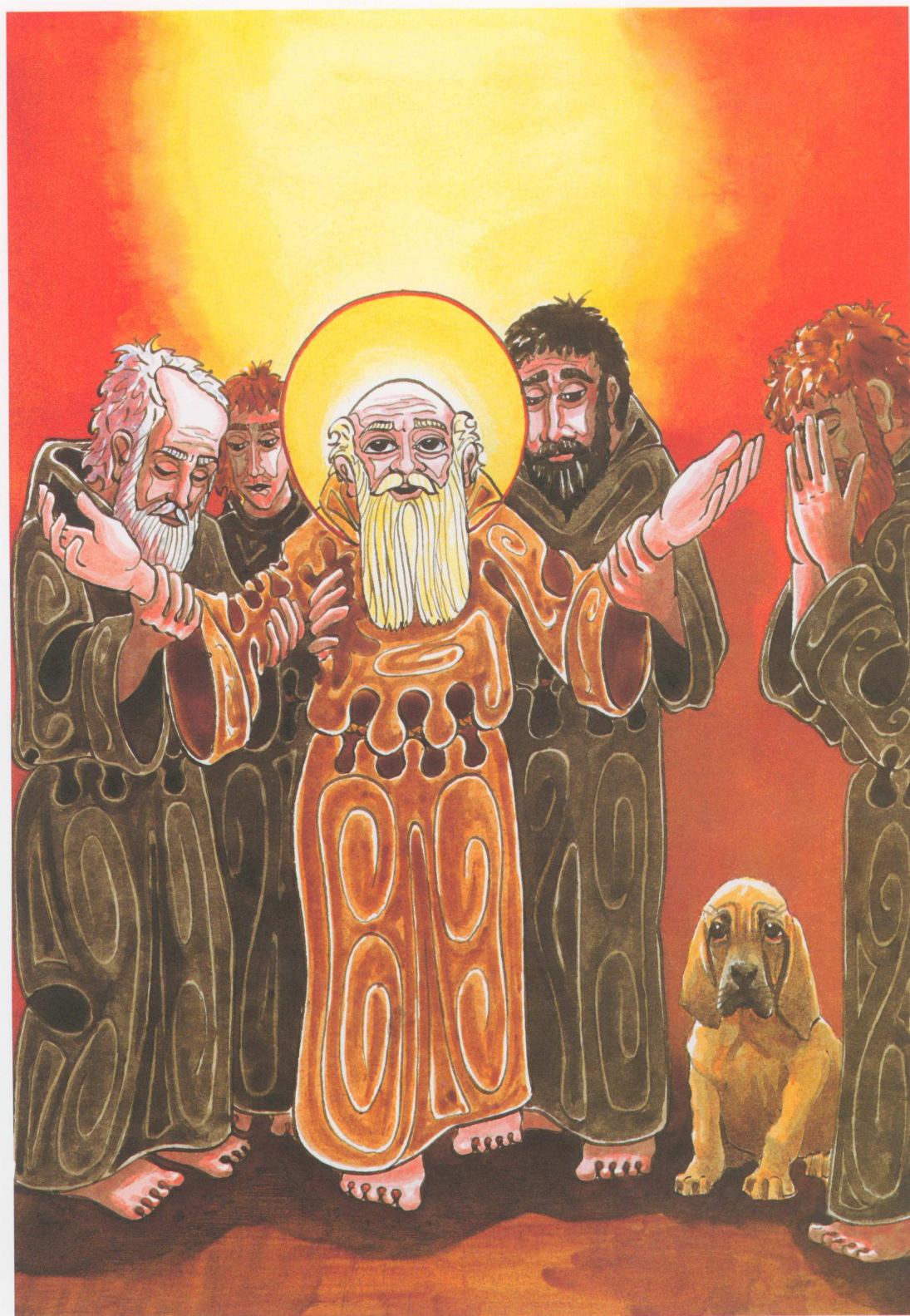

EL TRÀNSIT DE SANT BENET, ABAT

La profecia de la seva mort anunciada als germans

1. L'any mateix que havia de sortir d'aquesta vida, anuncià el dia de la seva santíssima mort a alguns dels monjos que vivien amb ell i a uns altres que residien lluny. Als qui estaven presents els manà que guardessin en silenci el que havien sentit, i als absents els va indicar quin senyal hi hauria quan la seva ànima sortís del cos.

2. Sis dies abans de la seva mort ordenà que li obrissin la sepultura. Tot seguit, escomès de febres, va començar a consumir-lo una cremor punyent. Com que el mal anava agreujant-se per dies, al sisè dia es féu portar pels deixebles a l'oratori. Allà enfortí la seva partença amb la recepció del Cos i la Sang del Senyor.¹ Sostenint en els braços dels deixebles els seus membres lànguids, restà dret amb les mans aixecades al cel, i lliurà el darrer alè entre paraules de pregària.

3. Aquell mateix dia, dos germans dels seus, un que estava al monestir i un altre que es trobava lluny, tingueren l'aparició d'una mateixa i idèntica visió. Veieren un camí, tot encatifat de draperies i rutil·lant de llumeneres incomptables, que del seu monestir pujava recte cap a l'Orient. Al capdamunt, un home resplendent, de figura venerable, els demanà de qui era el camí que estaven veient. Ells contestaren que no ho sabien. Els digué:

—Aquest és el camí per on l'estimat del Senyor (cf. Sir 45,1), Benet, acaba de pujar al cel.

Així, de la mateixa manera que els deixebles presents van veure la mort del sant home, els absents se n'assabentaren pel senyal que els havia estat predit.

4. Fou sepultat a l'oratori de Sant Joan Baptista, que ell mateix havia alçat un cop destruïda l'ara d'Apol·lo.

Llibre II dels Diàlegs, de sant Gregori el Gran, xxxvij; versió catalana de Bernabé Dalmau; il·lustració de Rafel Forés.

¹ L'Eucaristia és l'expressió més gran del sacrifici espiritual o primat de l'amor. No sols Benet, sinó també l'abat Spes retornen al Paradís enfortits amb el Cos i la Sang del Senyor (vegeu l'Apèndix III, p. 56). Sant Gregori conclou els seus *Diàlegs* amb un ensenyament molt estimat pels Pares: el sacrifici espiritual del creient com a fruit de l'Eucaristia. Cal que, quan participem en l'Eucaristia, per la compunció del cor esdevinguem oblació viva al Pare. Gregori se sent autoritzat a afirmar que, si la mort ens sorprèn en la feliç situació d'haver fet de la vida un sacrifici espiritual, ja no tindrem necessitat del sacrifici d'expiació de l'Eucaristia (vegeu l'Apèndix IV, p. 57). Ja Agustí havia recordat que l'home madur en la fe, l'esperança i la caritat, no té necessitat de les sagrades Escripures, perquè és Paraula viva per a si mateix (*De doctrina christiana*, I: PL 34,36).